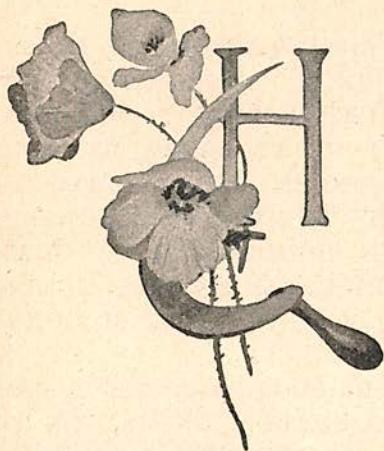

Питомниятъ вълкъ.

а единъ господинъ донесли едно малко вълче. Той почналъ да се грижи за него, даже и самъ го хранѣлъ. Порастнало то и станало вълкъ.

Вълкътъ билъ много кротъкъ и гледалъ господаря си въ очите, готовъ да изпълни заповѣдите му.

Веднажъ господинътъ трѣбвалъ да пѫтува далечъ отъ своя градъ. Той не можалъ да вземе вълка съ себе си и го оставилъ въ зоологическата градина.

Тежко било на бѣдния вълкъ отъ раздѣлата! . . . Най-напрѣдъ нищо не ялъ и станалъ лошъ. Слѣдъ нѣколко недѣли се успокоилъ и обикналь пазача си.

Изминало се половина година. Веднажъ вълкътъ чулъ, че на близо се носи познатъ гласъ; той билъ гласа на господаря му. Съ каква бѣснота заскачалъ изъ клѣтката! . . . Той се мѣчили да излѣзе и да отиде при господаря си.

Като го пустнали, той припналъ на срѣща му, заскачалъ около него, лизалъ рѣдѣтѣ и дрехите му, квичалъ и не знаялъ що да прави отъ радостъ!